Napsal uživatel Cimbura
Úterý, 30 Srpen 2005 04:00

Přímo ze srdce jedinečného anglického parku obklopujícího zámek Konopiště se v dopoledních hodinách soboty 13. srpna neslo daleko do kraje dunění bubnů. Domníval jsem se, že Velkej Pinďa rozhání vydatně se shlukující černé mraky, ale prý to byla zvuková zkouška skupiny Jumping drums. I když, kdo ví kde je pravda: mraky, které se několikrát vrátily a některá vystoupení sledovaly s námi, nepustily ani kapičku a s podvečerem zmizely. Rozhodně nevěřím fámě, že se jednalo o dramaturgický trik Michala Juppa Konečného.

Buď jak buď, s patnáctou hodinou stál za bubny na scéně konopišťského amfiteátru kapelník **Ju mping drums**
Ivo Batoušek a svojí sólovou kompozicí, do které se teprve postupně přidávaly perkuse, flétny a nakonec další bicí soupravy, otevíral program Setkání 2005. Po krátkém úvodním slovu rozjíždí dvě děvčata a tři muži obrovskou show dokazující, že buben, je-li zmnohonásoben, nenese jen rytmus, ale i melodii. A že těch bubnů roztodivných a perkusí od velkých bonga, přes menší bubínky a cinkadla, bušidla, harašidla, zvonidla a chřestidla a vím já co ještě, snad až po velikost náprstku malá, bylo, ech, nepočítaně. A vše v úžasném pohybu, bubeníci (-ce) střídající se u bicích souprav, tíž hudebníci co perkusionisté utíkající s

Věra Soukupová + Martin Kadlec = Disneyband

foto: Ivan Krejza Bllemby ©

rozzvučenými nástroji okolo kapelníka t.č. hrajícího na soupravu vprostřed scény? Rytmus, pohyb, hudba? "*A když to dělaj do tmy, to je teprv mystika*!" slyším za zády sousedce do ouška něžně řvoucího muže (jinak by ho neslyšela). Určitě má
pravdu, ale takto je to obrovská podívaná a strhující začátek programu. S přídavkem jistě, dokonce se vzpomínkou na vystoupení v televizi ("
Zkuste hrát na padesát bubnů na playback
!") a názornou ukázkou jeho realizace.

Chvíle nutná na to, aby Jumping drums vyklidili scénu pro další vystupující byla velkým časovým prostorem, který musel vyplnit speaker. Maně jsem při tom vyslechl rozhovor dvojice za mými zády. Ona: "*Ten pán, co to uvádí, se mi nelíbí*." On: "*Proč? Dyť je docela vtipnej*." Ona: "
Chtělo by to mladýho. Byl by svižnější

?" Snad mi Honza Dobiáš odpustí, že souhlasím s oběma. Každopádně obdivuji to, že celou dvanáctihodinovou přehlídku utáhl v roli mluvky, a to velmi rutinovaného, docela sám.

O písničkách následujícího **Disneybandu** jsem před časem napsal, že jsou určitě výborné, nikoliv však moje, i když nevím proč. Tak už to vím! Zaposlouchal jsem se do nich a najednou, jako bych přizvukující dechy zaslechl. Saxík a asi klarinet. K tomu samozřejmě basu. A taky klavír? A v tom to je: chce-li průměrný posluchač (to jsem, s dovolením, já) vychutnat pozoruhodné hudební nápady Martina Kadlece takřka mistrovsky hrané na samojedinou kytaru, je to strašlivá makačka! Kdyby se Martin rozdělil o melodie s dalšími nástroji, kdyby je hrála kapela, staly by se lehčeji vnímatelnými a já bych měl víc i z neméně kvalitního zpěvu Věry Soukupové. Velmi bych to uvítal.

Přesto, že **Tereza Terčová** teprve před pěti lety napsala svoji první písničku a veřejně vystupuje jen tři roky, odvezla si ze Zahrady písničkářského Krtečka. Přesto, že se stala držitelkou velkého důkazu divácké přízně, je festivalových tutovek v její tvorbě zatím nemnoho, na pět či šest kousků to odhaduji (v jejím mládí je to ale přirozené). Přesto, že jsem tyto písně (na Konopišti obohacené přizpěvováním **Dana Švece**) vyslechl za poslední rok v různých kombinacích a pořadích již mnohokrát, stále se mi moc líbí. A nejen mě! Mohutný potlesk doprovázel Terezčino vystoupení i její odchod do zákulisí po přídavku. Držme palce jí i sobě, aby se cédéčko za vítězství na Zahradě vydařilo! Vydařit by se mohlo, její skutečný písničkový fond je větší.

Jsem nejspíš protivný dědek, který má už moc naposloucháno! Ne poprvé jsem si to uvědomil při vystoupení formace **MMS** (Karel Macálka a spol.) jejíž písničky, byť původní, jako bych už znal. Odkud mi došlo, když Katka Menšíková zpívala převzatou *Bl ázni umírají nadvakrát* . Ano, samozřejmě! Blanka Táborská a původní sestava AG Fleku? Přesto, že jsem tuhle kapelu do příchodu Vlasty Rédla spíš respektoval nežli baštil, byl by mi milejší její revival, než písně, které tak trochu jsou a tak trochu nejsou jejím podobné. Nesedlo mi to, ale nechci z toho dělat zákon: že jsou to víc než dobří muzikanti a že úspěch měli jsem si stačil všimnout.

Petra Šany Šanclová s kapelou stálo v programu. Vystoupení začala jako sólistka střídající tři kytary (akustickou, elektroakustickou a elektrofonickou) při písničkách, výpovědích šansonu ne vzdálených, prozrazujících od prvních tónů mimořádnou osobnost. Později přisednuvší kapelou byl baskytarista Michal Vašíček. Ano, kapelou! Díky své elektrikářské ch ytrosti ze sebe učinil živoucího automatického bubeníka: namontoval snímače na svoje boty a podupem dosáhl toho, že se Šany vystupoval ve dvou jako trio. Trio se uvedlo překvapivě hitem

Fabrica Acoustica

foto: Ivan Krejza Bllemby ©

Petera Nagye *Láska je tu s nami*, který přerostl v rozsáhlou rockovou improvizaci. I při tom a ve všem dalším, co na scéně činila, zůstala Šany v mých očích nejvýraznější osobností, kterou jsem na letošním Setkání zažil.

Na **Fabriku Akustiku** jsem se moc těšil a nebylo z toho nic. Přesněji řečeno, duo Oskar Petr a Jirka Vopava bylo jistě, jako vždy, výborné, ale já z toho nic neměl! Abychom si užili co nejvíc muziky, usadili jsme se, má žena Kytka, já a náš kamarád Milan, hned vedle pultu mistra zvuku Honzy Friedla v první brázdě pod podiem. Bylo to nejlepší místo v celém amfíku, dokud se vedle nás neusadila početná vícegenerační skupina osob obojího pohlaví, plyně, neustále a nahlas hovořící a mnohdy i hlučně povykující běžnou hovorovou češtinou. Při vystoupení legendy Marsyasu vrcholila lehkoatletická klání jejich čiperných dětí. Běžecké závody jsem musel přetrpět až do konce, protože jsme se střídali ve hlídání báglů a já měl zrovna "službu". Kdybych šel poslouchat odjinud (poslech byl, co jsem prošel, všude bez chybičky), ztratil by se možná Milanův batůžek (naštěstí skoro prázdný) dříve, než za tmy. Jsou chvíle, na které se nezapomíná?

Můj vlažný poměr k bluegrassu je v přímém rozporu s velmi kladným vztahem k jeho v této zemi dominantě, kapele **Cop**. Ten rozpor lze vysvětlit starou moudrostí, že sejdou-li se tři výborní hudebníci, mohou spolu hrát cokoliv. Třeba i mariáš! Tady je jich hned šest a to co spolu roztáčejí není žádný uprděný karban, nýbrž smršť rulety! Od nástupu na scénu bez jediného kiksu či zastávky odsýpající vystoupení hnané vpřed svižným vtipným slovem většinou z úst kapelníka Míši Leichta. Zážitek stejně strhující jako před pár týdny v Jindřichově Hradci. Že nejsem sám, kdo to takhle cítí, mi potvrdily reakce diváků od první písničky až po přídavkovou *Pár minut*, kterou jsme si zpívali všichni (jen Cop se trochu ulejval). Do té chvíle nejúspěšnější vystoupení letošního Setkání! Zaslouženě.

Musím přiznat, že kdybych byl ze skupiny **Bezefšeho** (což je samozřejmě nesmysl, protože by mě Belmondo nikdy neuvolnil z našeho dua Nezpíváme), dostal bych svírání z toho, že jdu těsně po Copu. Sedmizpěvný absolutní vítěz diváckého hlasování Zahrady si z toho buď nic nedělal, nebo se geniálně přetvařoval. Stejně geniálně, jako zpívá ve sborech i sólech a hraje i konstruuje své vystoupení z věcí vážných i ptákovin s nadhledem a úsměvem sobě vlastním.

Byli skvělí a hlediště nadšením bouřilo. Úplně nejvíc při závěrečném přídavku, mediálně nejproslavenějším hitu, ptákovině *Skořápky*, ve které zpívá i jinak lčenlivý, ale za to téměř létající kontrabasista Zdenál Mňuk. Bezefšeho byli první kapelou, která přidávala dvakrát. Jejich vystoupení zaslouženost Krtečka potvrdilo: bylo asi pro mnohé jedním z nejsilnějších zážitků tohoto Setkání. Pro mě nejsilnějším. Určitě.

Myslel jsem si, že po předchozích bandech nebudou mít **Nezmaři** nástup jednoduchý. A neměli! Spousta lidiček si šla po dvou skvělých vystoupeních stoupnout do fronty na nudle ke kiosku Číňana zvaného Tonda, nebo aspoň jinam, rychleji za kusem jídla. V hledišti tak vznikl jistý šum a nekázeň, které poznamenaly první nezmarské písničky. Nicméně imaginární most komunikace byl mezi umělci a diváky překlenut velmi rychle a jen ten, kdo příliš podlehl zmíněné vlně neklidu si toho nevšimnul. Nezmaři mi, jako vždycky, dobili baterky. V jejich písničkách je sluníčko a já jsem nejspíš solární. Rádi jsme ho rozsvěceli sborem s nimi při písni *Ráno bylo stejný*. Hřálo. A tak bylo příjemné i lehké mrazení vyvolané druhým přídavkem, písní *Hej, člověče boží*.

Nezmary jsem si nechtěl nechat ujít a na Pavla Bobka jsem byl strašně zvědav, a tak tě, drahý čtenáři, zachránil můj večerní hlad před ódou na Jarret. Stejně jí neutečeš, protože Jarret hraje 10

Nejznámější prodavač nudlí na světě, Tonda

foto: Ivan Krejza Bllemby ©

. září na FOLKomínu a taky hostuje v koncertu Martiny Trchové 22. září v Malostranské besedě. O obojím bude FOLKtime určitě psát. A jinak platí, že Tondovy smažené nudle patří k vrcholům festivalové kuchyně?

Vystoupení **Pavla Bobka** s rodinou Lídy Nopové ve mně vzbudilo smíšené pocity: Pavel Bobek zpíval koncem 60. let a v létech 70., kdy jsem ho vídal v Semaforu, mnohem čistěji a s lepší artikulací než dnes. Dnes je ale živou legendou, které se, za kvalitu písní, které kdysi proslavil,

dá leccos odpustit. I to, že si pouští za záda takřka kavárenské muzikantské duo (syntezátor + velká bicí souprava), které by na žádném festivalu neobstálo jako doprovod kohokoliv jiného. Z celé rodiny Nopových zvyšuje úroveň vystoupení jen zpěv paní Lídy a to mi připadá dost málo? Přes zde uvedené výhrady jsem při této produkci stál mezi lidmi pod scénou a pobrukoval si s ostatními diváky, stejně radostně nadšenými jako já, ty krásné staré šlágry. U srdce mě hřálo, že jsem nestál v davu šedých hlav. Většině zpívajících v mém okolí bylo kolem dvaceti let a na to, že viděli na vlastní oči úžasného Pavla Bobka, na to budou jednou hrdě vzpomínat. A dobře tak!

Kde končí invence začínají převleky. Tento výrok Jarka Nohavici mi výrazně potvrdilo vystoupení **Semtexu**? Před léty mi kamarádka půjčila jejich tehdy nové první album. Poslechl jsem si ho, trochu se zasmál a vrátil ho. Měl jsem za to, že se jedná o jednorázový (a tudíž odpustitelný) potrhlý šprým party skvělých hudebníků, kteří se mu ostatně názvem ***Eklhaft***
sami vysmívají. Žel, neměl jsem pravdu. V tom případě je mi líto, že Semtex ani po tolika letech neangažovala TV Nova natrvalo do svých estrád. Jsem přesvědčen, že po boku baviče Petra Novotného by se jejich psina teprve rozzářila naplno! Humor, se kterým deformují převzaté písně je totiž takřka stejně dokonalý, jako dílo tohoto génia zábavy k pivu. Kdybych byl máma Muzika, zadky bych těm klukům nezvedeným naplácala?

Po hlučném a iritujícím Semtexu přijímala zpočátku má unavená hlava břeskné dechno **Traban du** s
jistými obtížemi. Podařilo se mi ale vposlouchat se do textů, drsných příběhů nezřídka kořeněných humorem černějším než noc, a ty mě přiměly k návratu z říše znechucení předchozí kapelou. Byl to návrat, který mi umožnil veliký zážitek, takže stál za to! Svérázná tvorba trabanďáckéko kapelníka Jardy Svobody, syrová muzika hraná s nezaměnitelnou originalitou a texty, někdy až surové, nemusí sednout každému na první poslech. Ale ochutnává-li ji ucho častěji (možno i z cédéček), většinou zjistí, že kvete po svém, v osobité kráse. (Konec poslední věty napsal v 19. století na svoji dobu dost výstřední publicista a básník Honza Neruda, aniž by tušil, jak trefně recenzuje muziku Trabandu. Děkuji za pomoc.)

O žízni Vlasty Rédla se toho napsalo až moc a nerad musím se svou troškou do mlýna i já: Měl jsem kamaráda, už nežije. Pil. Hodně. Ke konci života tolik, že jeho pravé já k nám zavítalo vždy až koncem druhého piva. A když pil čtvrté, beznadějně nás opouštělo? Při svém vystoupení s kapelou **Každý den jinak** byl **Vlastík Rédl** zcela střízlivý, v hudebním projevu naprosto precizní a v celkovém dojmu velmi depresivní, jako by to ani nebyl on, frajer, nezodpovědný fanfarón a potajmu i citlivý kluk, kterého jsem poprvé na živo obdivoval v Telči, už to nejspíš bude dvacet let. Věříte tomu, že pro mne bylo poslední vystoupení letošního Setkání strašlivě smutné?

?vše skončeno. Moje paní Kytka se uložila do stanu a já zakotvil ještě na chvíli u kiosku, kde vařili poslední kafata a u kterého seděla kolem stolu divácká chasa, která ještě neměla muziky dost. A za ní přišli, po strunách kytar v rukách kluků vesměs hodně mladých, bratři Ryvolové, Žalman, Huberťák se Samsonem a taky Captain Kid. Bylo nám s nimi i dalšími moc dobře. Jediné mě mrzí, že únava mě brzo zahnala do spacáku. Ale povídala Kytka, že jsem ze spaní spokojeně předl. Takže to asi bylo dobrý, ne?